

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558568960/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

de sidste Væbnere af Følget. Carl sad hos Kjøresvenden og såe veemodig tilbage til den Stad, hvor han forlod sin kjære Fader Saxos Grav; men den lille Rigmors Glæde over den prægtige Karm og det stadselige Reisetog, som snart trøstede hende efter Afskeden med den gode Fader Yvald, gav ogsaa snart Carl den barnlige Livlighed og Munterhed tilbage, og han glædede sig ret over det nye hertlige Liv, han nu rullede møde, medens han trolig passede paa en Skindsæk, hvori hans nye Herres Klenodier og Klædningsstykker forvaredes.

Reisen gik først til Sæbygaard, hvor Esbern Snares unge Enke den velbekendte smukke Frue Helene boede.

Til denne betydelige Omvei havde Grev Albert med stor Møie overtalt Bispem, som havde mange Betænkkeligheder ved at besøge denne af de Fleste saa strengt bedømte Ridderfrue.

Der holdtes et stort og prægtigt Huus paa Sæbygaard. Ved Borgeledet stod en pyntelig spraglet Gaardsfoged med en sølvknappet Stok, ligesom ved en fyrstelig Borg. Slottet havde en herlig Beliggenhed ved den store Tüs-Søe og var næsten skjult af den omliggende Bøgeskov. Det var prydet med høje Taarne og Muurkrandse og en firkanter gylden Vindfane i Bannerform, hvori Esbern Snares Vaaben, den mægtige Ørnekløe, var udskaaret; ikke blot Hjelman over Porten og Jernkjæderne foran Vaaninghuset tilkjendegave Ridderfruens Rang, men over Døren ved Trappen glimrede endogsaa et fremmed kongeligt eller hertugeligt Vaaben med en gylden Krone over et Par Lørdorne.

Ved den høje Steentrappe modtoges Grev Albert og hans Selskab af fem statelige Riddere.

«Min Stifmoder byder Eder velkommen, ædle Herre! hun har modtaget eders ærede Brevskab og venter Eder med mine Søstre i Riddersalen.» Saaledes hilstes Grev Albert af den Ældste blandt Ridderne, en høj aldrende Herre med megen Anstand og Værdighed, dog noget stiv og afmaalt i sine Bevægelser og Høflighedsyttringer; det var Hr. Niels Mule, Esbern Snares ældste Søn med hans første Hustrue Huldfrid; han havde været Valdemar den 1stes Stallare, og levede nu som oftest, som en udtjent Hofmand, stille og afsondret paa sine Lehnsgodser.

Mere ligefrem og fortrolig rakte hans Broder Johan Marskalk Grev Albert Haanden og bad ham og Bispem tage til Takke med Husets ringe Leilighed. Han var ogsaa en høj og anseelig Mand, med